

Arrest

nr. 221 807 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen in april 2016 het Rijk binnen. Zij beschikte over een paspoort voorzien van een visum type C.

1.2. Via een op 23 augustus 2017 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 februari 2018 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beroepen die verzoekster tegen deze beslissingen instelde werden door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) afgewezen.

1.4. Op 28 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te hetend

Naam : [J.]

voornaam: [F.]

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd betekend op 28.03.2018. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene reisde op 2.04.2016 de Schengenzone met een geldig visum C, afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten.

Betrokkenes aanvraag tot verblijf op basis van buitengewone omstandigheden werd geweigerd.

Het feit dat betrokkenes broer[...] [J.G.] [...] legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar broer. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van haar broer. Betrokkene verklaart dat ze haar schoonzus mee helpt sinds de bevalling van haar tweede kind. Zij tonen echter niet aan dat er geen andere familieleden zijn die mee kunnen helpen binnen het gezin. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene werd gehoord door politie van Antwerpen op 28.05.2018 en verklaart dat ze in België geen partner en kinderen heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Betrokkene werd gehoord door politie van Antwerpen op 28.05.2018 en verklaart dat ze geen medische problemen heeft en geen ziekte heeft die haar belemmert om te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op hun onderlinge samenhang kunnen beide middelen samen worden behandeld.

Verzoeksters betoog luidt als volgt:

“1. De gemachtigde dient, bij het nemen van de beslissing en het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod, rekening te [hou]den met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Derhalve dient de duurtijd van het inreisverbod, in casu drie jaar, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval.

2. Het individueel onderzoek is onvoldoende uitgevoerd, waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod. Minstens is het resultaat van dit onderzoek (een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar) onredelijk.

Er weze aan herinnerd dat verzoekster een inreisverbod kreeg opgelegd van drie jaar.

Dit is de maximale termijn.

3. Er kan worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat “uit het onderzoek van het dossier” zou blijken dat er geen “specifieke omstandigheden” zouden “aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”.

Deze conclusie in de gemaakte beoordeling van verweerder is op zich reeds in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Verweerder gaat er blijkbaar vanuit dat een inreisverbod moet worden opgelegd van drie jaar. Dit is het uitgangspunt. Vervolgens gaat verweerder op zoek naar elementen (“specifieke omstandigheden”) die een verantwoording kunnen vormen “die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De handelswijze van verweerder, met name dat het uitgangspunt vormt dat een inreisverbod moet worden opgelegd van de maximale termijn van drie jaar en men vervolgens op zoek gaat naar “specifieke omstandigheden” die een verantwoording kunnen vormen voor een kortere duur, is in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

4. In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat een inreisverbod van drie jaar “meer dan proportioneel” is, “gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven”. Het verdergezet (verzoekster kwam de Schengenzone binnen via een visum en had vooreerst een legaal verblijf) “illegaal verblijf” van verzoekster in België vormt een cruciaal element in de beoordeling van verweerder. Het proportioneel karakter van de maximale duurtijd van het inreisverbod zou volgen uit de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven. Verweerder stelt in de bestreden beslissing daarbij dat verzoekster “geen enkel wettelijk motief” zou hebben om “in België te verblijven”.

Uit de bestreden beslissing kan echter worden vastgesteld dat verweerder geen volledig onderzoek heeft uitgevoerd naar de specifieke omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, dan wel dat minstens de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van verzoekster onvoldoende zorgvuldig werden beoordeeld (in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting).

Verzoekster wijst vooreerst op de feiten.

De verzoekende partij is een Surinaams staatsburger, geboren [...] te Paramaribo (Suriname).

Verzoekster is in april 2016 België binnengekomen op legale wijze, via een visum C. Verzoekster verbleef bij haar toenmalige vriend in België. Beide partners planden de aanvraag van een duurzaam verblijfsrecht op basis van de gezinshereniging. Tegelijk zag verzoekster uit naar werk in België, zodat zij haar toekomst hier verder kon opbouwen. De aanvraag gezinshereniging liep vertraging op door strubbelingen in de relatie tussen verzoekster en haar vriend. In tussentijd bleef zij solliciteren en zoeken naar werk. De relatie tussen verzoekster en haar vriend kwam uiteindelijk tot een einde.

Verzoekster verbleef sindsdien te 2170 Antwerpen, [...]. Zij verblijft bij haar broer: de heer [J.G.], [...]; in het bezit van een E-kaart) en zijn partner: mevr. [E.J.C.], [...], van Nederlandse nationaliteit. Zij hebben samen twee kinderen: [J.V.J.], [...] (van Nederlandse nationaliteit) en [J.Y.C.L.], [...] (van Nederlandse nationaliteit). Verzoekster heeft tevens nog een tante wonen te 2140 Borgerhout, [...] (mevr. [T.A.A.] en van Belgische nationaliteit).

Verzoekster speelt een belangrijke rol in het gezin van haar broer. De bevalling van hun tweede kindje [J.Y.C.L.] ging uiterst moeizaam met veel complicaties, waardoor zij veel hulp nodig hadden na de bevalling. Verzoekster hielp hen hierbij (in ruil voor kost en inwonen). Ook nadien zorgde verzoekster voor de kinderen van haar broer.

Verzoekster is, nadat het gezin stilaan haar normale gang kon hervatten, beginnen uitzien om opnieuw te studeren. Zij wil graag ondernemer worden. Door verzoekster werd hierom als student een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen. De woonstcontrole was positief. Op 27 februari 2018 werd deze aanvraag door de verwerende partij evenwel onontvankelijk verklaard. Op 27 februari 2018 verkreeg verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (een bijlage 13). Tegen deze beslissingen werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 13 mei 2018 gingen verzoekster en haar broer opnieuw naar de gemeente voor een aanvraag tot gezinshereniging. Zij verkregen informatie over deze procedure en de documenten die zij dienden binnen te brengen. Verzoekster verkreeg echter niet de tijd de nodige documenten te verzamelen en deze aanvraag in te dienen. Verzoekster werd op 28 mei 2018 tegengehouden door de politiediensten te Antwerpen op haar adres bij haar broer en zijn partner. Verzoekster verkreeg, na haar aanhouding, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (bijlage 13septies) betekend. Verzoekster verkreeg tevens een inreisverbod opgelegd (een bijlage 13sexies) met een duurtijd van drie jaar.

Uit de feiten kan aldus worden vastgesteld dat er een bijzondere verantwoording oftewel specifieke omstandigheden te vinden zijn voor “de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven” waarmee de verwerende partij diende rekening te houden. Deze “hardnekkigheid” vormt voor verweerder nochtans een doorslaggevend element voor het opleggen van een duurtijd van drie jaar (de maximale termijn).

Uit de feitelijke elementen blijkt zo een zeer belangrijke afhankelijkheidsband tussen verzoekster en het gezin van haar broer en haar broer zelf.

Verzoekster verblijft bij haar broer (te 2170 Antwerpen, [...]). Hierdoor is zij in staat om te voorzien in haar levensonderhoud. Dit geldt des te meer omdat verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf had opgemerkt dat haar financiële middelen zeer beperkt zijn en zij zelfs het geld ontbeert om terug te keren naar Suriname. Haar broer en zijn gezin zorgen voor haar, net zoals zij zorgt voor hun kinderen (zie verder hieronder).

Dit wordt bevestigd doordat verzoekster werd aangetroffen in de woning van haar broer op 28 mei 2018 en haar verklaringen die zij heeft afgelegd.

Verzoekster heeft bovendien geen legaal verblijf en geen inkomen (zij legt haar focus op het studies: zie ook hieronder). Zij is dus noodzakelijkerwijze afhankelijk van haar broer en diens gezin. Zij verkrijgt steun (in natura door het geven van onderdak, voedsel, kleding,), terwijl verzoekster zorgt draagt voor de kinderen (zie ook verder hieronder). Ook voor haar vertrek vanuit Suriname, heeft verzoekster steun ontvangen van het gezin van haar broer (stuk 2). Door de vrouw van haar broer, werd meermaals geld overgemaakt begin 2016. Dit bevestigt andermaal de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en het gezin van haar broer, dewelke ook nu wordt verdergezet. Verzoekster en haar broer gingen ook samen naar de gemeente op 13 mei 2018 voor het indienen van een nieuwe aanvraag tot verblijf, hetgeen hun afhankelijkheid opnieuw aantoonde.

Verzoekster verbleef derhalve bij haar broer en diens gezin omdat zijzelf niet kan instaan voor haar onderhoud. Dit vormt de verantwoording voor de verweten “hardnekkigheid” door verweerder.

Verzoekster volgt verder een opleiding, hetgeen de reden vormt waarom zij een aanvraag tot machtiging van verblijf als student indiende – dit bevestigt mede de afhankelijkheidsband die zij heeft met haar broer en zijn gezin.

Verzoekster heeft bovendien een bijzondere binding met het gezin van haar broer, in het bijzonder met de twee kinderen.

De bevalling van hun tweede kindje ([J.Y.C.L.] ging uiterst moeizaam met veel complicaties, waardoor zij veel hulp nodig hadden na de bevalling. Verzoekster hielp hen hierbij (in ruil voor kost en inwoon). Hierdoor heeft zij een bijzondere band ontwikkeld met de kinderen van verzoekster. Dit zorgde er tevens voor dat de broer van verzoekster en zijn vrouw zelf konden vaststellen dat verzoekster van goudwaarde is voor hun gezin. Daarom zorgde verzoekster ook nadien nog voor de kinderen van haar broer. Daarom werd zij ook overigens ook opnieuw aangetroffen op het adres van haar broer en diens gezin.

Ook met deze elementen werd onvoldoende rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

5. Hieruit kan derhalve worden vastgesteld dat verweerder geen volledig onderzoek heeft uitgevoerd naar de specifieke omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, dan wel dat minstens de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van verzoekster onvoldoende zorgvuldig werden beoordeeld (in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting).

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

[...]

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoekster verwijst hiervoor naar het feitenrelaas.

[...]

Ook op 28 mei 2018 werd zij opnieuw aangetroffen in het pand van haar broer en zijn familie.

2. Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ook de verwerende partij is deze mening toegedaan, aangezien men in de bestreden beslissing ook zelf een belangenafweging uitvoert (met als resultaat: “een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” – stuk 1, pagina 1).

Uit deze bewoordingen blijkt onmiddellijk dat het onderzoek van de verwerende partij zich enkel beperkt tot de vraag of het opleggen van “een” inreisverbod in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM. Het onderzoek van de verwerende partij strekt zich niet uit tot de vraag of een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar, hetgeen in casu het geval is, in overeenstemming is met artikel 8 EVRM. Verweerder spreekt enkel maar van “een inreisverbod”.

Hieruit blijkt dat de gemaakte beoordeling van verweerder in strijd is met artikel 8 EVRM.

3. Artikel 8 van het EVRM is bovendien erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

4. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, zoals de bestreden beslissing, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Door de verwerende partij werd geen zorgvuldig onderzoek uitgevoerd naar deze (feitelijke) elementen, in het bijzonder met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie die zij heeft met haar broer en diens gezin (zijn vrouw en twee kinderen).

Ter herinnering; verzoekster verblijft bij haar broer: de heer [J.G.], [...] (in het bezit van een E-kaart) en zijn partner: mevr. [E.J.C.], [...], van Nederlandse nationaliteit. Zij hebben samen twee kinderen: [J.V.J.] [...] (van Nederlandse nationaliteit) en [J.Y.C.L.], [...] (van Nederlandse nationaliteit).

Verweerder stelt in de bestreden beslissing louter dat:

- er geen “automatisch recht op verblijf” bestaat door de aanwezigheid van de broer van verzoekster;
- zij niet zou “aantonen” dat zij ten laste is van haar broer (en diens gezin);
- dat niet zou zijn aangetoond dat er geen “andere familieleden” kunnen helpen binnen het gezin;
- dat de broer van verzoekster haar kan komen bezoeken in Suriname en dat zij contact kunnen houden met moderne communicatiemiddelen.

Verweerder houdt bij het opleggen van de bestreden beslissing en in het bijzonder bij het bepalen van de duurtijd van drie jaar (de maximale termijn) onvoldoende rekening met volgende elementen:

- het ononderbroken verblijf van verzoekster in België sinds april 2016 en bijgevoegd haar afwezigheid van Suriname;

- de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en het gezin van haar broer en haar broer zelf: Verzoekster verblijft bij haar broer (te 2170 Antwerpen, [...]). Hierdoor is zij in staat om te voorzien in haar levensonderhoud. Dit geldt des te meer omdat verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf had opgemerkt dat haar financiële middelen zeer beperkt zijn en zij zelfs het geld ontbeert om terug te keren naar Suriname. Haar broer en zijn gezin zorgen voor haar, net zoals zij zorgt voor hun kinderen (zie verder hieronder). Dit wordt bevestigd doordat verzoekster werd aangetroffen in de woning van haar broer op 28 mei 2018 en haar verklaringen die zij heeft afgelegd. Verzoekster heeft bovendien geen legaal verblijf en geen inkomen (zij legt haar focus op het studies: zie ook hieronder). Zij is dus noodzakelijkerwijze afhankelijk van haar broer en diens gezin. Zij verkrijgt steun (in natura door het geven van onderdak, voedsel, kleding,), terwijl verzoekster zorgt draagt voor de kinderen (zie ook verder hieronder). Ook voor haar vertrek vanuit Suriname, heeft verzoekster steun ontvangen van het gezin van haar broer (stuk 2). Door de vrouw van haar broer, werd meermaals geld overgemaakt begin

2016. Dit bevestigt andermaal de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en het gezin van haar broer, dewelke ook nu wordt verdergezet. Verzoekster en haar broer gingen ook samen naar de gemeente op 13 mei 2018 voor het indienen van een nieuwe aanvraag tot verblijf, hetgeen hun afhankelijkheid opnieuw aantoont. De bestreden beslissing die stelt dat deze afhankelijkheidsband niet is "aangetoond", is in strijd met deze feiten en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verweerder bij de beoordeling onder artikel 8 EVRM.

- De opleiding die verzoekster volgt, hetgeen de reden vormt waarom zij een aanvraag tot machtiging van verblijf als student indiende – dit bevestigt mede de afhankelijkheidsband die zij heeft met haar broer en zijn gezin;

- De bijzondere binding die verzoekster heeft met het gezin van haar broer, in het bijzonder met de twee kinderen. De bevalling van hun tweede kindje ([J.Y.C.L.]) ging uiterst moeizaam met veel complicaties, waardoor zij veel hulp nodig hadden na de bevalling. Verzoekster hielp hen hierbij (in ruil voor kost en inwoning). Hierdoor heeft zij een bijzondere band ontwikkeld met de kinderen van verzoekster. Dit zorgde er tevens voor dat de broer van verzoekster en zijn vrouw zelf konden vaststellen dat verzoekster van goudwaarde is voor hun gezin. Daarom zorgt verzoekster ook thans nog voor de kinderen van haar broer. Daarom werd zij ook opnieuw aangetroffen op het adres van haar broer en diens gezin.

- Verzoekster heeft tevens nog een tante wonen te 2140 Borgerhout, [...] (mevr. [T.A.A.], [...] en van Belgische nationaliteit) met wie zij contact onderhoudt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de maximale duurtijd van drie jaar geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt eveneens uit deze vaststelling."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om een vreemdeling een inreisverbod op te leggen met een maximale duurtijd van drie jaar indien deze vreemdeling geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verweerder heeft, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is louter beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, naast het feit dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is het feit dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met deze verplichting.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. In het raam van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stelt verzoekster dat verweerder onterecht een groot gewicht heeft toegekend aan de vaststelling dat zij hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen. Door erop te wijzen dat zij bij haar aankomst in België beschikte over een visum kort verblijf, dat zij initieel wenste een gezinshereniging met een vriend tot stand te brengen, dat zij vervolgens bij haar broer introk en haar schoonzus hielp nadat deze was

bevallen van een tweede kind, dat zij ook een tante heeft in België, dat zij nog studieplannen heeft, dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen en dat zij zich informeerde omtrent de mogelijkheid om een recht op verblijf te laten gelden, toont zij evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat haar op 28 maart 2018 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat zij hardnekkig weigert om hieraan gevolg te geven. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekster wist of behoorde te weten dat zij na het verstrijken van de geldigheidsduur van haar visum kort verblijf het land diende te verlaten en dat uit de feiten blijkt dat zij weigerde dit te doen. Uit de door verzoekster aangehaalde gegevens kan de Raad alleen afleiden dat zij geen enkele intentie had om het Belgisch grondgebied, waar zij illegaal verbleef, vrijwillig te verlaten. Door te verduidelijken waarom zij ervoor opteerde om onwettig in het Rijk te verblijven toont verzoekster ook niet aan dat verweerder enig relevant gegeven incorrect beoordeelde of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar verantwoord is. Aangezien verweerder, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf afwees, gelet op het feit dat verzoekster voor de bestreden beslissing werd genomen ook geen nieuwe verblijfsaanvraag indiende en daar verweerder, na een feitelijk onderzoek van verzoeksters situatie, concludeerde dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM in casu geen reden vormen om verzoekster tot een verblijf in het Rijk toe te laten, kan niet worden besloten dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze stelde dat verzoekster geen enkel wettelijk motief had om in België te verblijven.

Verzoekster zet nog uiteen dat zij bij haar broer verblijft en dat zij afhankelijk is van haar broer, maar verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat verweerder in dit verband heeft overwogen dat het feit dat zij in België met haar broer en diens gezin samenwoont op zich niet impliceert dat zij in het Rijk mag blijven en dat geenszins werd aangetoond dat zij ten laste is van haar broer. Waar verzoekster bij haar verzoekschrift nog twee stukken voegt waaruit blijkt dat zij van haar schoonzus in januari en februari 2016 vierhonderd euro ontving moet worden gesteld dat niet blijkt dat zij deze stukken aan verweerder overmaakte alvorens deze de bestreden beslissing nam. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad dient de vraag of verweerder de materiële motiveringsplicht heeft gerespecteerd immers te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloed merkt de Raad nog op dat uit het feit dat verzoekster van een verwant twee geldstortingen ontving niet kan worden afgeleid dat zij deze geldsommen kreeg om in haar levensonderhoud te voorzien. Verder moet worden gesteld dat het enkele feit dat verzoekster tijdens haar onwettig verblijf in België wordt opgevangen door een familielid op zich niet toelaat te oordelen dat zij ten laste is van dit familielid. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster, die dertig jaar oud is en niet aangaf gezondheidsproblemen te hebben, niet zelf in haar levensonderhoud kan voorzien in het land waar ze legaal kan verblijven. De bewering van verzoekster dat zij een opleiding volgt laat, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, evenmin toe te besluiten dat zij ten laste is van haar broer.

Verzoekster kan ook bezwaarlijk stellen dat zij niet voldoende tijd had om, in functie van haar broer, een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Verzoekster geeft zelf immers aan dat zij reeds sedert 2016 in het Rijk is en de bestreden beslissing werd genomen op 28 mei 2018.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder ook rekening heeft gehouden met de banden die verzoekster heeft met het gezin van haar broer. Verweerder gaf namelijk aan dat haar broer haar kan komen bezoeken in Suriname en dat zij contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet dienstig aanvoeren.

3.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet eerst en vooral worden benadrukt dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verweerder heeft onderzocht of er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op hem zou rusten die zou verhinderen dat wordt overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster. Verweerder heeft hierbij aandacht geschonken aan het gegeven dat verzoekster aangaf een nauwe band te onderhouden met haar broer en diens gezin in België. Hij heeft gemotiveerd dat niet vaststaat dat dit gezin de hulp van verzoekster behoeft en dat de banden die verzoekster met haar broer heeft niet zullen teloorgaan, aangezien haar broer haar kan bezoeken in Suriname en dat zij en haar broer ook contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Door te herhalen dat zij bij haar broer inwoont en dat zij zorgt voor diens kinderen toont zij niet aan dat verweerder haar situatie niet correct heeft beoordeeld. Zij doet dit evenmin door toe te lichten dat zij nog de bedoeling had om, in functie van haar broer, een verblijfsaanvraag in te dienen of door te duiden dat een tante naar wie zij nooit eerder verwees in België verblijft. Zij toont zelfs niet aan dat zij nog enig contact heeft met deze tante of dat zij enkel contact kan houden met dit familielid indien zij toegang heeft tot het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder bij de belangenafweging die hij doorvoerde niet uitging van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. In de bestreden beslissing wordt namelijk aangegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekster werd ter kennis gebracht *“om de volgende redenen [...] gepaard [gaat] met een inreisverbod van drie jaar”* en vervolgens worden de overwegingen vermeld die verweerder ertoe brachten te oordelen dat artikel 8 van het EVRM hiertoe geen belemmering vormt. Verweerder heeft tevens uitdrukkelijk gesteld dat *“[niet] blijkt [...] dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”*. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad ook dat verzoeksters bewering dat verweerder geen aandacht had voor de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar broer feitelijke grondslag mist. Nu verweerder expliciet aangaf dat verzoekster op 2 april 2016 de Schengenzone binnenkwam kan verzoekster evenmin stellen dat verweerder niet in aanmerking nam dat zij reeds sinds april 2016 in België is. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen ook aan dat de band die verzoekster heeft met haar broer en diens gezinsleden minder hecht en belangrijk is dan zij wil laten voorkomen. Verzoekster verkoos immers om reeds naar België te komen op het ogenblik dat haar broer nog niet in het Rijk was. Zij verklaarde ook dat het de bedoeling was om in België met haar toenmalige partner een leven op te starten en professioneel actief te worden. Het is pas op het ogenblik dat haar relatie stuk liep en zij een arbeidsbetrekking misliep dat zij zich wendde tot haar broer en verzoekster geeft nu opnieuw aan dat zij de voorrang wenst te geven aan het volgen van een opleiding om haar professionele ambities te kunnen verwezenlijken. Er blijkt geenszins dat verweerder haar bijzondere band met haar

broer en diens gezin incorrect heeft ingeschat en dat hij geen deugdelijke belangenafweging in het raam van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM op zich of iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK